

Vîrsta de aur

Dragos Niculescu

Eram cam slab, curgeau pieile albastre de pe mine,
dar de mic aveam un suflet cald și prietenos,
datorită căruia reușeam să depășesc destul de ușor
momentele dificile, să le învălui într-un fel de blazare
timpurie, care îmi dădea un farmec aparte.
Oricum, femeile începuseră să fie seduse de el,
deși multe dintre ele credeau că mina asta sobră
este ceva intenționat, nenatural, un fel de truc erotic,
extrem de ingenios, care dădea, neîndoielnic, rezultate bune.
Eu le arătam uneori mâinile mele luminoase,
le arătam tot ce aveam mai intim și mai pur
(de obicei mergeam cu aceste cioturi albe de lumină,
care îmi ieșeau din mânecile hainei, ascunse în buzunarele
pantaloniilor).
Mama și tatăl meu, ba chiar toți unchii și mătușile mele,
nemaivorbind de bunici, îmi atrăgeau sever atenția:
"Nu fi prost, nu-ți mai arăta mâinile niciodată,
indiferent de femeia din fața ta. Pe lumea asta,
dacă tu n-ai grijă de tine, n-are nimeni, așa să știi.
Mai bine apucă-te și mănîncă și tu mai mult,
poftim, slănină cu ceapă și pîine, ia și un borcan
de dulceață, nu vezi, curg pieile albastre de pe tine,
cu cine naiba oi fi semănînd, nu știu".
Nu vroiam să-i supăr, mi-ar fi fost peste puteri,
aveam un suflet de aur, dar insuficient de călit
în focurile vieții, și nici nu știam cît aveau de trăit,
îmi dădeam seama că orice clipă e prețioasă.

Pe vremea aceea mă distram și eu cum puteam,
mai mergeam uneori la cinematograful – îmi plăceau
teribil western-urile –, și, cînd se terminau și ieșeam afară,
de obicei năștea un cal pe marginea trotuarului, sau vomita
peliculă color de 35 de milimetri, nu-mi dădeam prea bine seama,
de obicei era înspre un amurg tîrziu, fața mea căpăta luciri
argintii și cite o vînzătoare de semințe adormea cu cornetul
în mîna, la o palmă deasupra pămîntului,
cu figura din ce în ce mai suptă și mai palidă,
aproape cuvioasă.

(din volumul "Duminica poemului mut")